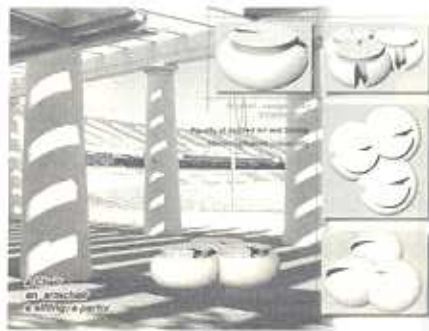


ทักษะต่างๆ เหล่านี้จะเป็นตัวช่วยให้การสร้างงาน 3D ได้ง่ายยิ่งขึ้น นอกจากนี้การใช้โปรแกรม 3D เป็นแล้วก็จะทำการพัฒนาฝีมือไปเป็น Animator หรือนักสร้างงานแอนิเมชันระดับมืออาชีพซึ่งเป็นสายงานอาชีพที่มีความต้องการสูงในสังคมปัจจุบัน เป็นอาชีพที่ขาดแคลนบุคลากรที่มีฝีมือทางด้านนี้ แต่ถ้าไม่มีพื้นฐานเหล่านี้ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเรียนรู้งาน 3D ไม่ได้เพียงต้องใช้เวลาทำความเข้าใจและเรียนรู้ให้มากยิ่งขึ้น



ที่มา: สุพจน์ แสงมณี. 2551



ที่มา: สุพจน์ แสงมณี. 2548

#### เอกสารอ้างอิง

- ชัชวรินทร์ ชัมวี (2547). Rhinoceros Workshop version 3.0. กรุงเทพฯ : เดอะไลบรารี
- จุฑามาศ จิระสิงห์ (2549). 3ds Max 9. กรุงเทพฯ : ชิคเซส มีเดีย จำกัด
- ชนัน วาโฮะ. (2550). Character Animation. กรุงเทพฯ : ไอดีซี อินโฟ ดิสทริบิวเตอร์ เซนเตอร์ จำกัด.
- อนุรักษ์ มุเนตร. (2550). 3ds Max9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พีเอ็นเอ็น กรุ๊ป

## ปัญหาการโค่นต้นยางพาราที่หมดอายุการกรีดน้ำยาง ในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อปลูกทดแทน

วสันต์ หาญณรงค์

ปัญหาการโค่นต้นยางพาราที่หมดอายุการกรีดน้ำยางในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อปลูกทดแทนของประชาชนที่ทำสวนยางพาราในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้มีการกล่าวถึงโดยรัฐบาลอย่างจริงจังจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยได้มีประกาศกระทรวง ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2546 เรื่องการขึ้นทะเบียนสวนยางที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ทั้งนี้ สืบเนื่องจากมีเกษตรกรที่ทำสวนยางอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากสวนยางครบอายุต้องโค่นแล้ว แต่ไม่อาจโค่นเพื่อขายไม้ยาง กับไม่สามารถยื่นขอสงเคราะห์ เพื่อปลูกแทนจากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางได้ เพราะไม่มีหลักฐานการได้รับอนุญาตหรือเช่าที่ดินจากหน่วยงานราชการ รวมทั้งไม่มีสิทธิที่จะนำไม้ยางพาราในสวนยางมาเป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันการขอเข้าร่วมโครงการแปลงทรัพย์สินเป็นทุนของรัฐบาล

ดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของเกษตรกรดังกล่าวข้างต้น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จะดำเนินการสำรวจรายชื่อเกษตรกรที่ทำสวนยางในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เฉพาะรายที่ทำสวนยางอยู่ก่อนวันที่ในประกาศฉบับนี้ (วันที่ 15 ธันวาคม 2546) เพื่อให้มีสิทธิเช่าสวนยางที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งเกษตรกรจะใช้สิทธินี้ไปขายไม้ยาง และยื่นขอสงเคราะห์ได้รวมทั้งสามารถนำไม้ยางพาราในสวนยางมาใช้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันในการ ขอเข้าร่วมโครงการแปลงทรัพย์สินเป็นทุนของรัฐบาลได้ด้วย ทั้งนี้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ จะรวบรวมรายชื่อของเกษตรกรที่สำรวจได้นำไปเป็นหลักฐานในการกำหนดหลักเกณฑ์ขอความช่วยเหลือภายใต้โครงการสวนยางเอื้ออาทรต่อไป

ในปัจจุบันปัญหาความเดือดร้อนของชาวสวนยางพาราในเขตป่าสงวนแห่งชาติที่รัฐต้องการแก้ปัญหาข้างต้นยังไม่ได้รับการแก้ไขแต่อย่างใด เนื่องจากรัฐไม่สามารถดำเนินการตามประกาศของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อย่างต่อเนื่องและจริงจัง ประกอบกับแนวทางในการแก้ปัญหาโดยการให้ประชาชนเช่าที่ดินดังกล่าวขัดต่อความรู้สึกและความเป็นธรรมอย่างมากเพราะรัฐมีแนวทางในการแก้ปัญหาต่อประชาชน

ซึ่งไม่มีที่ทำการอย่างเดียวกับองค์การที่เป็นนิติบุคคล เช่น องค์การสวนยาง (อ.ส.ย.) ตามมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 16 กรกฎาคม 2547 เรื่อง โครงการแปลงสวนยางเป็นทุน (การให้องค์การสวนยางเข้าทำประโยชน์จากสวนยางในป่าสงวนแห่งชาติ) ทั้งที่ฐานะของนิติบุคคลกับประชาชนที่ชาติที่ถิ่นทำกินมีความแตกต่างกัน

จุดเริ่มต้นของปัญหาการโค่นต้นยางพาราที่หมดอายุการกรีดยางในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อปลูกทดแทนเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อการทำอาชีพเกษตรกรรมในอดีตที่ผ่านมาพิสูจน์แล้วว่าไม่ได้ทำให้สภาพชีวิตของเกษตรกรดีขึ้นและเมื่อเปรียบเทียบกับสถานะทางสังคมของสมาชิกสังคมในอาชีพอื่นกลับพบว่าไม่ได้มีระดับการพัฒนาที่ใกล้เคียงกันเลยเกษตรกรจำนวนหนึ่งจึงพยายามแสวงหาอาชีพใหม่ที่หลุดพ้นไปจากขอบเขตของอาชีพเกษตรกรรมซึ่งมีความประสบความสำเร็จน้อยมาก เนื่องจากต้นทุนทางสังคมในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะทางด้านการเงิน ความรู้ เช่น อาชีพรับราชการค้าขาย แต่เกษตรกรจำนวนมากก็ยังวนเวียนอยู่กับอาชีพเกษตรกรรม ไม่ว่าจะ ทำนาหรือทำไร่ ทำสวนในพืชชนิดต่างๆ จนกระทั่งเกษตรกรจำนวนหนึ่งต้องสูญเสียที่ดินทำกินไปไม่ว่าโดยสมัครใจที่จะจำหน่ายหรือถูกบังคับจากภระหนี้สิน แต่ทั้งเกษตรกรที่สูญเสียที่ดินทำกิน ทั้งที่ยังคงมีที่ทำอาชีพเกษตรกรรมอยู่ต้องเผชิญกับภาวะความไม่เพียงพอต่อความต้องการในการดำเนินชีวิตตามสภาวะของสังคมที่เปลี่ยนไป จึงต่างพยายามแสวงหาหนทางที่คาดว่าจะทำให้สภาพชีวิตดีขึ้น

ดังนั้นโดยปัญหาการดำเนินชีวิตทั้งประชาชนที่ชาติที่ถิ่นทำกินหรือต้องการแสวงหาที่ดินทำกินเพื่อประกอบอาชีพใหม่ จึงได้มีการบุกรุกเข้าไปครอบครองที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติ โดยที่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีหน้าที่ป้องกันดูแลที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติไม่ได้ดำเนินการต่อประชาชนที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 มีผลให้ประชาชนที่เข้าครอบครองทำกินได้ดำเนินชีวิตในที่ดินดังกล่าวสร้างบ้านอยู่อาศัยและทำกินในที่ดินเหมือนกับว่าเป็นสิทธิที่ชอบด้วยกฎหมายทุกคนคิดว่าที่ดินที่ครอบครองคือทรัพย์สินของตนเองและมีการขยายการบุกรุกที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติออกไปเป็นจำนวนมาก จนถึงพื้นที่ลาดชันและเป็นป่าต้นน้ำ ซึ่งเป็นเขตป่าที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศอย่างมาก แต่ทางรัฐก็ไม่สามารถยับยั้งหรือดูแลพื้นที่ป่าได้ ประชาชนได้มีการบุกรุกป่าเพื่อปลูกยางพารากันอย่างกว้างขวาง ต่อมาเพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในที่ดินทำกินของประชาชนและเพื่อปกป้องป่าไม้ที่เหลืออยู่รัฐได้ดำเนินการจัดสรรที่ดินที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและประชาชนได้เข้าครอบครองทำประโยชน์แล้วให้ประชาชนได้ใช้เป็นที่ทำกินอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

แต่จากการจัดสรรดังกล่าวก็ไม่สามารถจัดการกับที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ทั้งหมด เนื่องจากที่ดินในเขตที่ลาดชันและเป็นแหล่งต้นน้ำรัฐไม่สามารถนำมาดำเนินการจัดสรรให้กับประชาชนได้ ซึ่งในความเป็นจริงพื้นที่ที่ประชาชนทำประโยชน์โดยเฉพะการปลูกยางพาราและอยู่อาศัยที่ไม่ได้ดำเนินการจัดสรรให้สิทธิทำประโยชน์แก่ประชาชนยังมีอยู่อีกจำนวนมาก

ในส่วนของพื้นที่ที่รัฐไม่ได้จัดสรรให้สิทธิทำประโยชน์กับประชาชนที่ทำประโยชน์อยู่แล้วนั้น ปรากฏว่าเมื่อต้นยางพาราที่ปลูกให้หมดอายุการกรีดยางประชาชนผู้ทำประโยชน์จำเป็นต้องทำการปรับปรุงสวนยาง โดยการโค่นต้นยางพาราเดิมแล้วดำเนินการปลูกต้นยางพาราใหม่ ไม่ว่าจะโดยการใช้ทุนของตนเอง หรือโดยการขอรับทุนสงเคราะห์จากสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง แต่ปรากฏว่าประชาชนไม่สามารถดำเนินการได้เพราะเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ดูแลป่าสงวนแห่งชาติตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 เข้าไปดำเนินการจับกุมและดำเนินการฟ้องร้องตามกฎหมาย เนื่องจากเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ 2507 อันมีผลว่าในทางกฎหมายประชาชนที่จับจองที่ดินในเขตป่าสงวนแห่งชาติปลูกยางพารา ในตอนที่ครอบครองทำประโยชน์แม้จะเป็นการผิดกฎหมายแต่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่เข้าไปดำเนินการตามกฎหมาย แต่เมื่อทำการปรับปรุงสวนยางเพื่อปลูกทดแทนก็จะถูกดำเนินการตามกฎหมายและส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของชาวสวนยางพาราอย่างมาก

เมื่อเกิดปัญหานี้ทำให้ประชาชนบางส่วนแก้ปัญหาโดยการไปติดสินบนเจ้าหน้าที่ที่ดูแลเขตป่าสงวนแห่งชาติอยู่และปรากฏว่าในทางปฏิบัติ ประชาชนคนใดได้ไปติดต่อดอกกับเจ้าหน้าที่ที่ดูแลเขตป่าสงวนก่อนก็สามารถโค่นต้นยางและปลูกใหม่ได้ โดยได้รับการวางเฉยจากเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่ประชาชนคนใดไม่ดำเนินการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจก่อนก็จะถูกดำเนินการตามกฎหมาย ในการโค่นต้นยางพาราเพื่อปลูกใหม่ทดแทนในเขตป่าสงวนแห่งชาติ แม้ว่าประชาชนสามารถโค่นต้นยางพาราได้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจไม่เข้าไปดำเนินการตามกฎหมาย แต่ก็ไม่สามารถขอรับทุนจากกองทุนสงเคราะห์สวนยางได้เนื่องจากตามกฎหมายกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางไม่สามารถให้ทุนกับสวนยางที่อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติและไม่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจก่อน ในอีกด้านหนึ่งเนื่องจากประเทศไทยไม่สามารถรักษาพื้นที่ป่าในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ตามเป้าหมายมากนักซึ่งในปัจจุบันทุกฝ่ายยอมรับตรงกันว่าป่าไม้ของไทยอยู่ในภาวะวิกฤติ ดังนั้น

ในการปฏิรูปที่ดิน โดยการจัดสรรที่ดินทำกินให้กับประชาชนตามกรณีต่างๆ ไม่สามารถจัดสรรกับพื้นที่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้ทั้งหมด โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีความลาดชันและเป็นเขตต้นน้ำ แม้จะปรากฏว่ามีประชาชนเข้าไปครอบครองทำประโยชน์มานานหลายปีแล้วก็ตาม เพราะหากดำเนินการให้สิทธิทำกินที่ถูกต้องตามกฎหมายแก่ประชาชน ก็จะส่งผลกระทบต่อป่าไม้ที่เหลืออยู่อีกไม่มาก ซึ่งหมายความว่าประชาชนอาจบุกเบิกป่าเข้าไปอีก หรือมีการทำประโยชน์ในที่ดินบริเวณที่เป็นป่าต้นน้ำโดยรัฐไม่สามารถควบคุมได้ต่อไป อันจะส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่โดยรวมของประเทศชาติ

จากการบังคับใช้พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 อย่างเคร่งครัดมากขึ้นในปัจจุบัน โดยรัฐมีเป้าหมายเพื่อปกป้องพื้นที่ป่า อันจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยรวม แต่กลับมีผลกระทบและเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพและการดำเนินชีวิตที่สำคัญของประชาชนและสร้างแนวทางในการทูลจูงใจต่อหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยที่ความผิดมาจากการขาดการวางแผนในการพัฒนาประเทศและการละเลยต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของรัฐเอง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องหาแนวทางในการประสานประโยชน์ของทั้งสองส่วนให้ได้ ปัญหาเรื่องที่ดินทำกินดังกล่าวนี้ในสมัยสุโขทัยมีหลักว่า เมื่อผู้ใดมีความอุตสาหกรรมก่อสร้างทำที่ดินจนเป็นสวนหมาก สวนผลไม้ต่างๆขึ้น ก็ยอมรับนับถือว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของ ในสมัยกรุงศรีอยุธยาตามกฎหมายว่า ใครปลูกสร้างที่สวนที่นาขึ้นมากให้ไปแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐว่าผู้ที่เป็นคนไปแจ้งเป็นคนสร้างและอยู่อาศัยทำประโยชน์ในที่ดินที่ไปแจ้งจริงหรือไม่หากมีการปลูกสร้างที่ดินแล้วไม่ไปแจ้งก็จะถูกลงโทษ ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์รัฐได้ดำเนินการจัดที่ดินโดยกว้างขวางเพื่อประโยชน์แห่งรัฐและประชาชน ไม่มีการจำกัดสิทธิของบุคคลในการถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน จนมาถึงสมัยที่ป่าไม้ถูกทำลายลงอย่างมากรัฐก็ได้ออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อรักษาป่าไม้เอาไว้ เช่น พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507 แต่ด้วยจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นและความต้องการทรัพยากรป่าไม้ ทำให้ไม่สามารถรักษาพื้นที่ป่าไม้ให้ได้ตามวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาทั้งสองอย่าง รัฐจึงได้มีการจัดสรรที่ดินทำกินให้แก่ประชาชนที่ไม่มีที่ดินทำกิน ไม่ว่าจะตามพระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ.2511 พระราชบัญญัติจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2517 พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518 และ พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 เป็นต้น ซึ่งทำให้ประชาชนส่วนหนึ่งมีที่ดินทำกินโดยถูกต้องตามกฎหมายและหยุดยั้งการบุกรุกพื้นที่ป่าลงได้บ้าง

การแก้ปัญหาของรัฐเกี่ยวกับปัญหาที่ดินทำกินของประชาชนและการบุกรุกพื้นที่ป่าได้ดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง จนมาถึงปัญหาการโค่นต้นยางพาราที่หมดอายุการกรีดยางในเขตป่าสงวนแห่งชาติเพื่อปลูกทดแทนในปัจจุบัน ข้อเท็จจริงยิวที่ว่าป่าไม้ไม่อาจจะถูกทำลายได้อีกแล้วและจำเป็นที่จะต้องปลูกป่าทดแทนอย่างแน่นอนแต่ประชาชนที่ไม่มีสิทธิที่จะทำกินในที่ดินที่ใช้ทำมาหากินมานานหลายสิบปีและในพื้นที่ดังกล่าวรัฐก็ได้จัดให้มีสาธารณูปโภค เช่น ไฟฟ้า ประปา สถานศึกษา เป็นต้น จะแก้ปัญหาอย่างไรเพราะการที่รัฐไม่ยอมให้ทำการโค่นต้นยางพาราที่หมดอายุการกรีดยางก็หมายถึงเจ้าของสวนยางพาราไม่สามารถประกอบอาชีพอีกต่อไปและในความเป็นจริงแล้ว การห้ามปรับปรุงสวนยางพาราไม่อาจหยุดยั้งได้ โดยประชาชนส่วนหนึ่งได้หาทางออกโดยการติดสินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐและปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐกับประชาชนเกี่ยวกับเรื่องนี้บางครั้งถึงกับมีการทำลายชีวิตกัน ดังนั้นถึงเวลาแล้วที่รัฐจะต้องดำเนินการปรับปรุงกฎหมายให้ถูกต้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงให้ประชาชนอยู่ร่วมกับป่าได้

#### หนังสืออ้างอิง

- สมิทธิ์ สิงหวิริยะ. คำอธิบายกฎหมายว่าด้วยที่ดิน หน้า 3-7.
- พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504
- พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ.2507
- พระราชบัญญัติจัดที่ดินเพื่อการครองชีพ พ.ศ.2511
- พระราชบัญญัติจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ.2517.
- พระราชบัญญัติการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม พ.ศ. 2518.
- พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543.
- มติคณะรัฐมนตรีวันที่ 16 กรกฎาคม 2547.
- ประกาศกระทรวงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ลงวันที่ 15 ธันวาคม 2546.

